

„To ano, ale mohl se za mnou kdykoliv vrátit. Tím spíš po mámině smrti.“

„Jasně.“

„Není to jednoduché.“

„Možná...“ Will protáhl obličej, „si myslel, že by ti u babičky bylo líp.“

Lisa ho plácla po ruce. „Vždycky se o mě dobře starala. Víím, že neudrží jazyk za zuby, někdy to s ní není jednoduché, ale myslí to se mnou dobře.“

„O tom nepochybuju.“ Postavil se. „Je čas vrátit se do Kolosea. Musíme najít tu fotku.“ Willův odhodlaný tón jí dodal naději.

„Vydrž! Ještě nevolej Batmobil. Nepřepsala jsem si adresu, ale přečetla jsem ji tolikrát, že poznám název ulice, když na ni narazíme. Bylo to něco jako *Via del Tomato*...“

Will se znovu posadil. „Tím se nám to trochu zjednoduše.“ Vytáhl mobil.

„Pokoušela jsem se tu ulici najít na mapě, ale nenašla jsem ji, protože zahrnuje jen centrum.“

„Směrovací číslo si asi nepamatuješ, co?“ Will poklepával po displeji.

Lise se udělalo mdlo. „Myslím, že začínalo 001.“

Willovi poklesly koutky a ve tváři měl zoufalství.

„Celý Řím má směrovací číslo začínající 001.“

„Jak jsi na to přišel?“

„Gisella mě poučila.“

Málem by na Gisellu zapomněla.

„Včera jsme spolu projeli celé město.“

Jasně, šeptala mu to do ucha, když společně svištěli na vespě.

„Aspoň víš, že to byl Řím.“

„Ano, Sherlocku,“ neodpustila si sarkasmus, když jí připomněl, s kým má co do činění. „Byl z Říma.“

Will vzhlédl od telefonu a ukázal na displej. „Nebyla to *Via del Mattonato*?“

„Ano, to je ona!“

„Tak vyrazíme.“ Vstal a ukázal jí mobil jako nějakou svátost. Jejich cíl ukazoval červený špendlík na mapě v aplikaci.

Stačilo málo a Will ji zbavil všech pochybností a výmluv, které se jí honily hlavou od samotného příletu. Ukazováčkem obtáhla žilku na mramorovém stole.

Když se na Willa konečně podívala, jako by ji probodával svýma modrýma očima plnýma odhodláním.

Před jeho pronikavým pohledem nebylo úniku.

Dál na ni zíral s osvědčenou metodou, která spočívala v mlčení. Nebylo o čem diskutovat.

„Nejspíš to působí dost naivně. Už je to spousta let. Už tam nemusí bydlet.“

Přinutila se dívat na ženu za barem, která za doprovodu příjemného chrastění vysypávala do velkých skleněných nádob kávová zrna. Navzdory soustředěnému pohledu periferně vnímala nezvykle zamyšleného Willa.

Skvěle by obstál u CIA, za odhalení pravdy by položil život.

Promluvil až ve chvíli, kdy se na něj uráčila podívat.

„Ale pořád by tam ještě bydlet mohl.“

„Dobře, možná.“

„Italové jsou v tomhle dost usedlí. Trvají na tom, aby majetek zůstal v rodině.“

Rozhlédl se po místnosti a hledal důkaz potvrzující jeho domněnku. Černobílé fotky na cihlových zdech zde sloužily jako svědectví předchozích generací, které podnik provozovaly.

„Jestli tam nebude, byla by to ztráta času,“ polemizovala.

Will opět neřekl ani slovo. Jen na ni odhodlaně hleděl.

Mrkla jako první. „Přestaň.“